

стиль", „Изкуството да се пѣе въ хоръ", „Солфеджи за млада възраст" и др. Исторически трудове: „Дюпре — неговия артистически животъ, една автентична биография на учителя му Шоронъ" (1838), „История на дружеството на консерваторскиѣ концерти" (1860), „История на популярниѣ концерти" (1864) и др.

Елгаръ, Едуардъ Уйлямъ — Elgar, Edward William — плодовитъ английски компонистъ, род. 2 юни 1857 въ Бродхитъ, при Върчестеръ, ученикъ по цигулка на А. Полицеръ; следъ като заема постове като цигуларъ и органистъ, отъ 1891 се посвещава на композиция, и става професоръ по музика въ Бирмингамския университетъ, почетен докторъ на музиката отъ нѣколко университета, отъ 1924 — майсторъ на Кралската музика. Творби: увертури, вариации и симфоническата студия „Фалстафъ" за оркестръ; единъ концертъ, една соната и една романца за цигулка съ оркестръ; една соната за органъ, 1 клавирквинтетъ, 1 струненъ квартетъ, кантати, пѣсни, хорове, етюди за пиано и др. Центръ на творчеството му, обаче, сж ораториитѣ: „Светлината на живота", „Сънътъ на Геронтиусъ" и ораториената трилогия „Апостолътъ".

Елевато, ит. elevato — възвишено, благородно.

Елевийкъ, Ксавие Викторъ ванъ, Шевалие — Elewijk, Xavier Victor van, Chevalier — белгийски компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 24 апр. 1825 въ Ирелъ ле Брюкселъ, умр. 28 апр. 1888 въ Тилремонть, писалъ мотети и книгитѣ: „За религиозната музика", „Църковната музика въ Белгия" (1861), „Действителното състояние на музиката въ Италия" (1875) и др.

Елегандия, ит. eleganz, eleganza — нѣжностъ, изящество.

Елегия — 1) жалбена, печална пѣсень у старитѣ грци, първосъздателтъ на която е Терпандръ; 2) гласова или инструментална музикална пиеса, съ тжженъ характеръ.

Еледжако, ит. elegiaco, фр. élégiaque — тжжно, жалбено, елегично,

Електрофонъ — инструментъ, построенъ по началата на електрическото тонопроизвеждане отъ холандския компонистъ Даниелъ Руйнеманъ. Инструментътъ е снабденъ съ клавиатура, настроенъ е хроматически, и издава едни треперящи тонове.

Елертъ, Луи — Ehlert, Louis — компонистъ и музикаленъ писателъ, род. 13 ян. 1825 въ Кьонигсбергъ, ученикъ на Менделсонъ и Шуманъ въ Лайпцигската консерватория, предприемалъ пътувания до Виена и Италия, дирижиралъ въ Флоренция пѣвческото дружество на името на Керубини, учителъ въ Таузиговото училище въ Берлинъ по пиано, после учителъ на Майнингенскиѣ прициове. Творби: пѣсни — солови и хорови, клавирни пиеси, увертюри, една симфония — „Пролѣтна", единъ Реквиемъ и книгитѣ: „Музикални писма до една приятелка" (1859), „Изъ музикалния свѣтъ" (1877—1884), — два тома есета. Освенъ това: брошури и много статии по научно музикални и естетически въпроси.

Елертъ, Пйотръ — Elert, Piotr — полски компонистъ, представителъ на полската опера презъ XVII в., авторъ на операта „Кралска слава" или „Тържеството на Владиславъ IV" (1633).

Елеръ, Хейно — Eller, Heino — естонски компонистъ, род. 8 мартъ 1887 въ Дорпатъ, ученикъ на Петроградската консерватория (Калафати, Черновъ), учителъ въ Дорпатското музик. училище, писалъ оркестрова творба: „Настроения" и симфонически поеми, камерна и клавирна музика — въ модеренъ стиль.

Елингъ, Катаринусъ — Elling, Katharinus — норвежки компонистъ, муз. писателъ и фолклористъ, род. 13 септ. 1858 въ Осло, училъ въ Лайпцигъ и Берлинъ, писалъ: камерна, клавирна и хорова музика, пѣсни, 1 оратория, една опера; записвалъ народни пѣсни, и писалъ нѣколко биографии на бележити норвежки компонисти.

Елисъ, Александъръ, Джонъ — Ellis, Alexander, John — виденъ акустикъ, род. 14 юни 1814 въ Хокстонъ, умр. 28 окт. въ Кенсингтонъ, писалъ много трудове върху физическата